

Právě čtete

číslo 9.

VĚTRNÍK

Ročník XLII.

Sobota 15. října 2011

Dnes

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
13:30	loučení Žlutice	malý sál
15:00	Cesar a Drana	velký sál
15:30		
16:00	Dobronín	
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

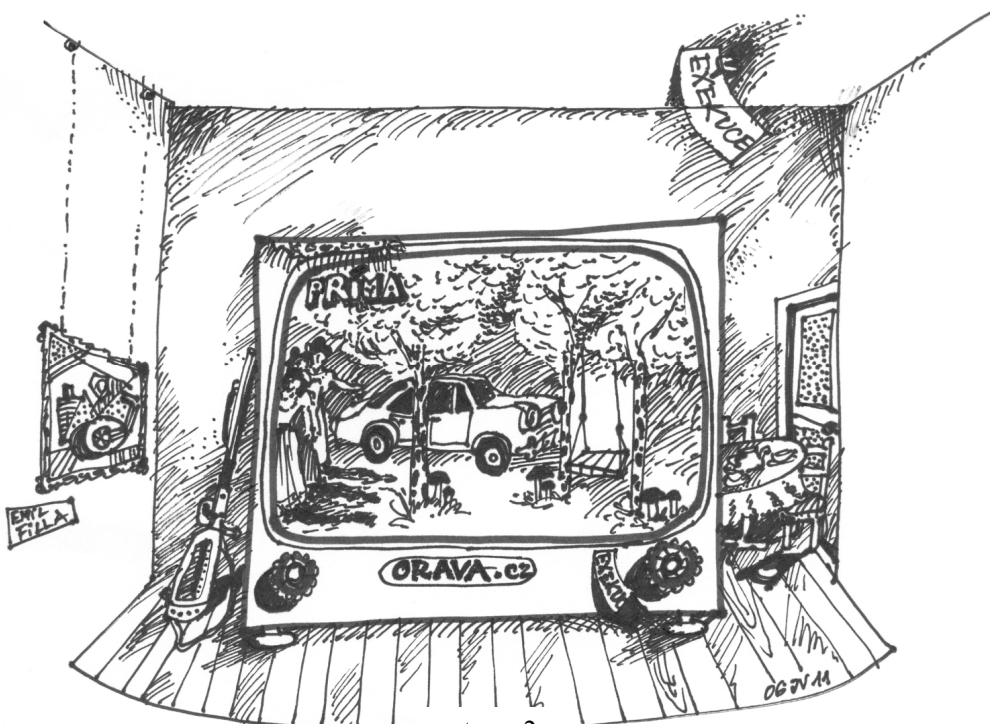
Recenze

Jaromír Břehový
Zátiší s loutnou
DS Žlutice
Žlutice

Ve žlutické inscenaci *Zátiší s loutnou* se poměrně šťastně spojuje původní dramatická hra nesporné literární kvality s velmi slušnou inscenací. Jaromír Břehový, dnes už renomovaný dramatik, napsal hořkou komedii o lidech, kteří jsou v podstatě bezbranní. Pod nánosem komedie se hraje krutý obraz současné společnosti. Jejimi hrdinkami jsou tři rozdílné typy žen – trochu vulgární a primi-

tivní bývalá servírka Nina, intelektuálka a bývalá profesorka gymnázia Olga, suchá bývalá hlavní účetní Zoja, okrádající vlastní sestry, aby mohla přilepšit své nezdárné dceři. Ta bez jakýchkoliv morálních zábran na matce parazituje. Všechny dohromady vykořisťují

volyňskou Česku. Hra se textově i inscenačně dělí na dvě části: první z nich je expozicí se šťavnatým a originálním slovním humorem.

Druhá po získání obrazu jako dědictví po matce a po příchodu exekutora je fraškou, v níž všichni s posedlostí řeší, jak dosáhnout svého cíle. Břehový napsal velmi zajímavé dramatické situace (např. modlení, emotivní nátlak na exekutora) včetně závěrečného překvapivého rozuzlení, kdy je vítězkou ta nejslabší. Vytvářejí dobrý prostor pro hru, který také Žlutičtí zúročují. Jednotlivé postavy jsou dobře typově obsazeny. Některým z nich by však prospěla větší razantnost a pestřejší herecký rejstřík. Služka Kača je výborná v závěru, zejména v první části by měla více myslet na srozumitelnost svých replik. Dcera nemá potřebnou výbušnost dravého mládí, které se před ničím nezastaví. Nina někdy trochu přehrává a často bere dramatický prostor svým sestrám, zatímco Ol-

ga je podehraná a málo výrazná. Ve druhé části na sebe v dobrém upozornili svými výkony představitelé exekutora a Zoji. Inscenaci by prospěla přesnější výstavba situací ve druhé části včetně temporytmu odpovídajícímu žánru frašky. Jde zejména o jeho stupňování. Vtipy a fóry by se měly vždy odehrávat v nějaké jevištní situaci nikoliv jako sólové výstupy. Hraje se na konvenční realistické scéně.

Lenka Lázněvská

Jak to vidí seminaristé

Potěšující je, že jsme shlédli hru současnou a ještě k tomu českou. Komedialní formou autor poukázal na zvůli úředníků, se kterými se snad každý z nás už setkal.

Potěšily nás naprosto vyrovnané výkony, byť s drobnými výhradami.

Snaha o svižné tempo vedla místy až k překotnosti bez dostatečného rytmického rozčlenění.

Byla to důstojná tečka za letošní přehlídkou.

půdička

Jsem vrahem jeho dětí

Břetislav Tetera
hostující režisér
DS Žlutíčan Žlutice

Jak se hrají a režírují hry takového textového mága jako je autor Zátíší s loutnou Jaromír Břehový.

No hrají se velmi dobře a režírují se poměrně snadno, protože Jaromír tím, že už poměrně dlouho dělá divadlo, tak jaksi má přehled a ví, co a jak a v jeho hrách není žádná velká záludnost.

Byl jsem svědkem toho, že tady do Vysokého přinesl Jaromír opravený text s tím, jestli bychom ho mohli dát porotě. V čem se ten nový tak moc liší od původního?

No, on Jaromír vždycky napíše dvě hry a pak z toho

vznikne jedna. Protože on má spoustu nápadů a všechny ty nápady by chtěl do jedné hry vepnat. Já jsem pak jeho největší nepřítel, protože vraždím jeho děti,

když chci, aby škrtal.

A jaká z těch dvou her se vlastně dneska bude hrát?

Řekl bych, že ta lepší. Spoustu fórů jsme vyškrtili – bylo to původně hodně dlouhý, až nekřesťanský, a to si zase divák nezaslouží. Divák si zaslouží,

aby za své peníze dostal porci tak akorát, která má být.

Viděl jsem tuhle hru ve Žluticích a byla velmi roztomilá. Přijdou diváci těmi škrtky o něco?

Přijdou o pár fórů, ale jak mi Jaromír včera sdělil, tak je stejně nezhodí, on je dá do další hry.

Takže se v každém případě budeme mít na co těšit.

Ano, přesně tak.

ph

Byl jsem jak chcíplá kobyla

Vladimír Mátl

režisér

DS Zmatkaři Dobrodín

Jak se vám dělala Drana?

Ta hra vznikla v podstatě na přání hlavní představitelky, sama si ji vybrala a tím pádem ta práce byla pěkná, snadná, protože když herec tu roli chce hrát, líbí se mu, tak to je polovina práce hotová dopředu.

A jak sháníte herce, kteří tam neřeknou ani slovo a vyhraji na konec na přehlídce cenu?

To bylo vůbec nejtěžší. Původně totiž tu roli něměho koně jsem si nechal sám pro sebe. Ale měl jsem

s tím od začátku problém, protože jsem si v ní představoval mladého pěkného chlapce, a to já už, jak uznáte sám, nejsem. A když se k nám do Dobrodína přikulil Honzík Hejralů, tak mě okamžitě napadlo mu tu roli nabídnout. Bylo to, myslím, velice šťastné rozhodnutí. Protože on na tom jevišti vypadá opravdu jako chcíplej kůň, ale já jako chcíplá kobyla. Ne, skutečně, i tato role má svou váhu, byť je téměř němá. A výkon, který on tam podává, je velice náročný. Zpravidla tam jen stojí, ale musí stát tak,

aby to vypadalo, že stojí kůň, což není jednoduchá záležitost. Takže to ocenění z Třeště bylo plně zasloužené.

A ještě mě zajímá – když máte představitelku, která vám táhne vlastně celé představení, jak se to režíruje?

Tak samozřejmě nějakou režijní představu mít musíte. Nejde, aby jen vystoupila a odříkala text, je to monodrama, a tak by to bylo pro diváka určité nudné a fádni. Takže je třeba k tomu vymyslet, a u monodrama ještě tím spíš, nějakou akci nebo situaci, která dokreslí, co se na jevišti děje. Sa-

mozřejmě důležitý je i prostor, ve kterém se herečka pohybuje. Původně jsme volili trošku jinou scénu, obsáhlejší, větší, ale protože jsme chtěli hrát i v komornějších prostorách, tak jsme scénu zmenšili, upravili trošku, aby ještě víc i ten herecký výkon vyzněl, aby ho scéna ještě víc nepřekrývala. Myslím si, že ta druhá, novější varianta je ještě lepší než ta původní.

Dobře, zůstanete až na Sejkorák?

Určitě, zůstaneme až do úplného konce.

ph

Diskuse v duchu retro

Zdá se mi, že páteční dopoledne se trochu vymklo letošní tradici a diskuse o představení se tak nějak točila v kruhu. Morkovští ochotníci přijeli s prvorepublikovou hrou Prach a broky, hrou, která připomíná filmy pro pamětníky. Miluju je! Zeptejte se u nás doma – když mám náhodou příležitost některý zase vidět, cituji repliky předem.

Třeba takové Nebe a dudy: díky detailní znalosti filmu jsem jednou zvítězila v rozhlasové soutěži o tričko, protože jsem bez problému věděla, kolikrát dostane který z kluků od pana Plachty na zadek... No, to jenom na okraj, aby bylo jasno, že jsem ve většině fanda podobných opusů. Ale – jak bylo vícekrát řečeno nejen porotou – co s takovou předlohou dnes? Nadsázka je jedinou možnou cestou, aby vznikla zábavná a roztomilá a třeba nostalgická – ODDYCHOVÁ – záležitost. Na nějaké moderní verze a přepisy v tomto smyslu nevěřím, dopadávají smutně. Jako další z možností, jak se s textem poprat, mě napadá i vděčná forma divadla na divadle – a jsme zase u míry nadsázky. Potěšení tvůrců i diváků

je tady hlavním cílem, na vnitřní hluboká témata a myšlenky zapomeňte. Ve shlednutém představení Morkovických bylo ale nadsázky pořád málo, i když směr je zřejmě dobrý. Chtělo to jednoho režiséra, který by ten obrázek vymaloval a zarámoval jednotlivým štětcem. Chtělo to jasné vítězství onoho magického JAK? nad v tomto případě plytkým CO? To občas zbytečně moc vystrkovalo růžky. Co více k tomu říci?

Snad ještě k té míře nadsázky – bylo jí málo i ve vyjádření jedné z členek souboru o tom, že dělají divadlo rádi a s láskou. To určitě v daném čase a místě nemyslela jako smrtelně vážnou informaci, že ne? Kdyby ano, vyrovnala by se hlášce, podle které je na ochotnickém divadle v první řadě chvályhodné a záslužné to, že ho lidé dělají ve svém volném čase... Ta se dá taky strávit jen s velkou nadsázkou, když je ten obětovaný volný čas u amatérského divadla (stejně jako ta láska) základním předpokladem... Nebo už jste někdy viděli někoho dělat divadlo – zvláště ochotnické – z donucení a s nenávistí? Co myslíte?

Ladislav Vrchovský byl rád, že představení bylo vesměs přijato

vůlně, protože by jinak už musel vyvolat hlasování o důvěře v sebe sama, když sem Prach a broky z regionální přehlídky nominoval.

"Půdičkáři" opět nebyli v rozporu s porotou a hlavně s Mášou Caltoovou, od níž se "odlišovali jen tím, že si trochu méně pletli jména," konstatoval Rudolf Felzmann. V představení Prach a broky našli, přes příznivé přijetí nadsázky, značné propady. Nedůslednost ve stylizaci postav, místa, kde bylo třeba jen "přežít" text. Řada nápadů se frekventantům líbila – zejména pak ty neopakované a neprodlužované. Na hranici vkusu pro ně byla scéna, ve které myslivci na zádech píšou milostný dopis. „*A závěrečná replika Žanky byla kurva přes míru!*“ uzavřel Felzmann. A ještě dodal: „*Byla to celkem příjemná zábava a mí frekventanti byli šťastni, že jsem nepoložil otázku: O čem to bylo?*“

Máša Caltová pak vystoupila na obranu zmíněné scény myslivců a podpořil ji i scénograf Vosecký, když opravoval páně Felzmannovu

c i t a -
ci... chvíli
to vypa-
dalo, že
se na se-
m i n á ř i
konečně
s t r h n e
bitka, ale
ne. Bylo
to jen ta-
kové jem-
né blýská-
ní, připo-
mínající, že míru nadsázky a vkusu
máme každý jinde, že?

Kurz KDP mladým má tu míru překvapivě nízko, neboť mnohdy v představení odhaloval eroticky laděné nářky tam, kde přece vůbec nebyly... Víceméně pak studenti semilského gymnázia došli ke stejnému závěru jako porota a půdičkáři, líbila se jim vtipnost, scéna, kostýmy, muchomůrky... „*Vzhledem k tomu, že je to prvorepubliková hra, mysleli jsme, že jste si některé vtipy doplnili, některé nám přišly lechtivé až moc.*“

Soubor pak poděkoval za krásné hodnocení. Dal divákům příležitost se bavit a smát, zapomenout na trable všedního dne. A to je taky potřeba. Raději skončím, abych se taky nezačala točit v kruhu. Zavřete oči, odcházím...

Pavína Schejbalová

včera odpoledne souboru Morkovští ochotníci Jaroslav Vondruška, který mluvil netradičně tichým hlasem, neb ten jeho se teď toulá někde po Vysokém.

Hosteska Šárka se pochlubila vyhranou sázkou, která spočívala v tom, že podle Drtiče z Morkovic Šárka nebude v pátek v 8.45 hodin klepat na dveře č. 311. Byla tam a klepala. „Motivace v podobě láhve dobrého moravského vína byla pro mě velmi silná,“ usmívala se šťast-

ně s lahví
v ruce. „*To
jsme rádi,*“
řekl někdo ze
spolku, „*Dr-
tič pro ni le-
těl na pum-
pu.*“

 jn

Vykopejte si svoje

„Vítám vás Dobrodínští ve Vysokém. I když - Dobrodínští – jste tu jen tři členové souboru, z toho jeden je rodilý Vysočák žijící v Polné, druhá je Jihlavačka nyní z Dolní Cerekve a třetí Jihlavan z Jihlavy. Kde je ten Dobronín?“ tvářila se zmateně Lenka Richterová při vítání DS Zmatkaři Dobrodín před divadlem Krakonoš včera odpoledne. K mikrofonu na kolečkové židli přitlačila také veterána přehlídky Pepu Hejrala, který řekl: „Není vás deset statečných jako v roce 1996 a doufám, že ani prolhaná Katty z roku 2005 s vámi není a Ze starých pověstí vím, že jen Chvála bláznovství nás může zachránit. A proto si letos přivezla Drana svého Césara.“

A protože bylo vítání tak srdečné, vytasili se se svým dárkem také

Dobrodínští. Režisér Vladimír Mátl podotkl, že jednou nepřivezli nic,

ale dvakrát opakovat stejný vtip nelze. „A protože se u nás vyrábí káva Jihlavan-ka, tak jsme vám přivezli jedno, ale no - dvě větší balení kávy této značky a malý hrneček,“ přiložil hrnek-drobenák ještě Mátl.

„A ten Dobrodín, abyste věděli, je kousek od Polné a v poslední době se proslavil tím, že jsme tam něco vykopali,“ pokračoval dál Mátl a předal Vysockým ještě lopatičku a motýčku se slovy: „Víte, nás už nebaví pořád odpovídat na otázku o těch našich údajných Němcích. Vykopejte si tu svoje, ať se o nás už přestane mluvit a budeme mít zase klid.“

jn

Listárna

Vysocké pábení

Už léta tvrdím, že díky divadelním přehlídkám se dá ten život docela přežít. Každá přehlídka v sobě nese neopakovatelné kouzlo setkávání přátel, leckdy i dobrého divadla, poznávání nových míst a hlavně, prožívání nesčetných příhod. A v tom je Krakonošova přehlídka nedostižná, řekla bych přímo charismatická. Přátel tu potkáte více než dost, povětšinou se hraje dobré divadlo, okolí je přímo nádherné a navíc si člověk pokaždé odváží několik krásných, lehce absurdních příhod. Mistr Hrabal by některé z nich určitě zařadil do svých povídek. Letošní příhoda se zaměněným talířem v jídelně Větrova by se jistě stala vhodným námětem v jeho nedostižném díle.

A tak vás všechny, divadelní přátelé, zdravím a kromě dobrého divadla přeji přehršel zážitků, ze kterých načerpáte trochu pozitivní síly pro ten „normální“ život. Radujte se, já tento týden budu trochu za vás pracovat. Ale s hřejivým vědomím, že mám v sobě kaleididoskop vzpomínek z Vysokého - Nitušku, tanečního mistra a jeho hodiny, skvělé povídání se Simonou, Krakonošovo vítání, bole-

radický burčák, jedinečný betlém v garáži paní z rodu Slavíků (který ho ochraňuje již 90 let), vtipné repliky chytrých porotců a hlavně všudypřítomný úsměv všech Vysočáků. Vstupuji do podzimních plískanic s nadějí, že ten čas zase nějak přežiju a za rok přijedu znovu POBEJT.

*Hanka Šiková
Plzeň*

Právě jsme se vrátili z Vysokého - a musíme říci, že co do významu má pro nás tato parafráze stejnou váhu jako její originál.

Ačkoli jsme k vám přijeli vloni poprvé, musíme říci, že celý rok jsme se těšili do "našeho Vysokého". Atmosféra, kterou na nás přehlídka dýchla, je natolik návyková, že každý, kdo odjíždí, rád běhá kolem kostela, aby měl možnost se vrátit.

Těšíme se na další ročník a jen doufáme, že naše nová hra porotu ve Žluticích natolik zaujme, že ji budeme moci u vás předvést.

Každopádně nebudeme předbíhat, zatím chceme jen poděkovat za letošní ročník a popřát vám, ať si maximálně užijete posledních pár dní přehlídky, které ještě zbývají.

Zlomte vaz !!!

Divadlo Osada

PS: Naše zážitky jsme pro naše příznivce a pro všechny, kdo na Vysokém nemohli být, sepsali i na našem webu www.divadloosada.cz.

3,25 režiséra na metr čtverečný

Už téměř dvacet let se ve vysocí sokolovně schází v tvůrčí dílně Klub režisérů SČDO a týden intenzívně pracují s nějakým předem zvoleným textem. Do loňského

žísérů na metr čtverečný, řečeno

přesně 3,25 režiséra, a to se fakt někdy režiruje komplikovaně,“ konstatoval vedoucí lektor.

A pak už jsme viděli několik dramatizací Němcových soudniček. Myslím, že za všechny, kdo jsme tu hodinu s Klubem režisérů SČDO strávili, mohu říci, že to byla velmi vtipná a příjemná hodina. Pro mě osobně asi nejvtipnější, jakou jsme v těchto zdech kdy viděla. Ale já jsem viděla jen sotva třetinu z té téměř dvacetileté práce. Přesné matematické vyjádření nechám na Dušanovi.

jn

roku byl vedoucím tohoto kurzu rozhlasový režisér a člen poroty Jiří Hraše. Letos taktovku převzal Dušan Zakopal. „*Pracovali jsme se soudničkami Františka Némce. V kurzu nás bylo 17 a protože pouze režiséři, nebyla to práce vždycky jednoduchá,*“ postěžoval si Dušan a konečně se v něm letos poprvé probudila duše statistika a oznámil všem přítomným: „*Tenhle týden v této sokolovně byla nejhustější koncentrace re-*

Jsmo nadšení, říkají mladí

Tři dny divadla dají zabrat, ale hezky. Měli jsme možnost vidět pět divadelních představení. Některá nás pobavila, jiná zase ne, ale náš celkový dojem z této přehlídky by se dal pojmenovat slovem NADŠENÍ. A to především díky seminářům, kterými nás provázel Milan Schejbal, největší frajer pod sluncem. Poděkování patří i Honzovi Hejralovi ml., který se o nás staral jako o vlastní.

Jediné, co bychom rádi změnili na KDP mladým do příštích let, jsou časy našich návštěv divadelních inscenací, abychom lépe mohli diskutovat s ostatními návštěvníky dopoledního semináře, kteří většinou viděli večerní verze představení.

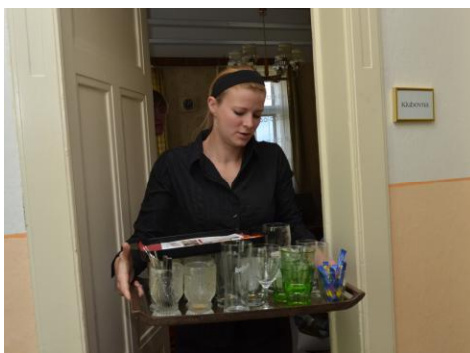
Tajně doufáme, že se zde uvidíme i příští rok ve stejně dobré partě a se stejně dobrou náladou.

*Za KDP mladým
Laura a její tygři*

Víte, že...

...Vobskočák dává na Sejkorák opět rumovou cenu, která se v minulých letech setkala s kladnou odezvou od těch, kdo ji vyhráli. Letos se Vobskočák stává opět i sponzorem přehlídky, neboť k ceně tekuté, přidal i finanční příspěvek. Toto si odsouhlasili členové Vobskočáku na své poslední valné hromadě s platností i do příštích let.

jn

Hlávka závěrečná...

Jiří Hlávka

*Najít rým – to pro mě není,
přiznávám se bez mučení,
žádná velká námaha.
Občas slůvko zaváhá,*

*sem tam musím rytmus hádat,
něco ubrat,
něco přidat.
Nejlepší je první pátek.*

*To se skládá na začátek
takové to – ahoj všichni,
kamarádi ochotníci.
Ve středu – toť polovina,*

*vážnout tužka už začíná.
Není to po alkoholu,
byť jsme zničili ho spolu
po kališku – mnohou číšku.*

*Když se blíží pátek druhý –
vím, že je to prostě nutný,
ne že by byl verš můj tuhý –
jen začíná býti smutný.*

*Zbytečně však, přece víme,
že jen proto se loučíme,
bychom mohli přijet zase
na Vysoké v tomhle čase.*

*Divadla tu různá byla –
Prátelství se utužila –
rok uběhne všem – to víme –
tak ať – všichni – se vrátíme!*

... loučíme se s očekáváním Sejkoráku a setkání v příštím roce...

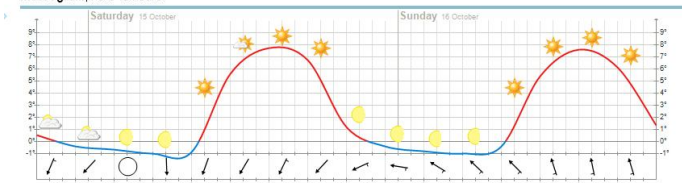

Předpověď počasí na sobotu

Meteogram, next 48 hours

The lines here show max and min values for precipitation per hour

Na závěr se s námi přehlídka rozloučí krásným, slunečným dnem a mrznoucí nocí. Vzhůru na Sejkorák a pak vzpomínat! A že je na co!

Partneři XLII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

